

Nguyễn Phương Thúy
Lớp 12A2

Năm 1966, tôi thi đậu vào Gia Long (GL), đó là một điều hãnh diện cho tôi và gia đình. Diện chiếc áo dài trắng vào người, tôi thấy mình lớn hẳn, kiêu kỳ, nhìn những đứa trẻ trong xóm bằng nửa con mắt, xem chúng chẳng ra gì. Trường GL mở ra chân trời mới với bao điều hay lạ. Tôi háo hức mong ngày nhập học.

Bài học đầu tiên – Rón rén: Rón rén vén quần, vén áo dài mỗi khi đi vào nhà vệ sinh. Sàn nhà lúc nào cũng ướt nhẹp. Dính vào áo quần là có mùi, về nhà phải giặt ngay, rồi phải ủi, còn bị Mẹ mắng nữa. Tôi chỉ có hai bộ áo dài mặc thay đổi, nếu cứ bị dơ bẩn hoài thì có ngày hết quần áo mặc đi học. Đành phải “tích tiểu thành đại”, đợi về nhà xả!

Phần thưởng hằng mong muốn: Mẹ rất thích mái tóc đen mượt của tôi, cứ muốn tôi để tóc thật dài. Mẹ giúp tôi gội đầu, thắt bím tóc hay cột thành đuôi ngựa. Tôi nài nỉ: “Nếu con thi đậu vào trường GL, Mẹ cho con cắt tóc như là phần thưởng nhé.” Mẹ đồng ý.

Năm đó, tôi thi đậu, lọn tóc dài biến thành bộ tóc giả kiểu rất đẹp mà Mẹ ưa dùng và đem theo qua Mỹ khi chạy loạn. Trở vào lớp, các bạn ngạc nhiên nhìn mái tóc ngắn của tôi khen dễ thương, còn tôi thấy người nhẹ nhõm hẳn.

Phát triển khả năng: Với chủ trương rèn luyện học sinh thành những phụ nữ đảm đang, cáng đáng gia đình nên chương trình học có các môn âm nhạc, hội họa, nữ công gia chánh thật mới lạ và thích thú qua sự chỉ dạy của giáo sư Kim Oanh, Như Mai, và Hiếu Hạnh. Có lần học sinh thi thố tài thêu những đóa hoa ở góc khăn tay trắng; cô Hiếu Hạnh chăm điểm, chọn những khăn thêu đẹp để tặng các chiến sĩ VNCH như những món quà tri ân của “em gái hậu phương”.

Tôi được bạn hướng dẫn các trò chơi gắn liền với tuổi thơ như: chơi u, banh đĩa, ô quan, bịt mắt bắt dê, v.v. Những trò chơi này rất đơn giản mà lôi cuốn, đam mê. Khi tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vừa vang lên là đám học trò đã túa ra khỏi lớp, nhanh chóng tụm lại thành từng nhóm, hăng hái chơi đủ trò. Chơi U rất kích động và hồi hộp. Quần được túm lại

bằng dây thun hay kéo cao lên. Áo dài gấp lại, nhét vào lưng quần cho chặt. Một đám núp sau lưng đũa đầu đàn, nín nhau chạy cuống cuồng trên sân đất làm tung bụi mù mịt. Còn chơi ô quan hay banh đũa thì ngồi chồm hồm, thư thả hơn.

Sở đoản: Tôi không thích các môn thể thao vì tấm thân đầy đà, nặng! Các bạn tặng tôi danh hiệu Khả Năng (danh hệ VN, có biệt hiệu là Hệ Mập). Khi leo dây, tôi khổ sở quặp chân vào sợi dây thừng, cố đu người lên mà không được, phải có bạn ỉn mông tôi lên thì tôi mới có trớn kéo người, nín dây, gắng sức trườn lên. Nhảy xa cũng không khá hơn, chỉ “hạ san” dưới mức trung bình. Còn nhảy cao thì tôi luôn đụng cột ngang, rớt xuống đất. Chẳng ngạc nhiên chút nào khi cuối năm tôi đứng hạng 3 từ dưới đếm lên! Với thành tích đó, tôi không đại gì phô trương tài năng của mình với môn bơi lội.

Thôi anh đừng đến... Dãy lớp học nằm trên đường Bà Huyện Thanh Quan, đối diện chùa Xá Lợi, dành cho lớp đệ Thất vào buổi chiều, còn buổi sáng là lớp đệ Tứ. Từ cổng đi vào, lớp Tứ-3 nằm bên phải. Cứ gần giờ tan học là các xe bán quà, đủ món ngon, kéo đến nườm nượp. Tôi không thích ăn hàng, chỉ thích nhìn các bạn chen lấn xếp hàng mua và ăn ngón ngấu ngon lành. Tôi ngồi bàn đầu, dãy bàn sát cửa sổ, và ngồi chỗ gần cửa sổ. Tôi thường lơ là nhìn ra đường, khi thấy hàng quán tụ tập khá đông thì biết sắp tan học và cất dần sách vở vào cặp. Hôm đó đang học giờ Việt Văn, thầy Trần Quốc Trước thao thao bất tuyệt giảng thơ Kiều. Đoạn này thầy lặp lại mấy lần, tôi nghe đã đủ nên hóng mắt ra đường. Một chàng thư sinh dắt xe đạp dựng vào cây cột thụ sát hàng rào trường và ngay tầm nhìn của tôi qua khung cửa sổ. Chàng thoải mái ngả lưng dựa đầu như đang... làm thơ. Bỗng chàng đưa tay lên

xuống bụng và kéo quần hở ra. Tôi hết hồn, bấm đùi đưa bạn kế bên. Nó ngòai sát cửa sổ, thấy rõ mồn một và đang trợn tròn mắt vì khiếp đảm. Thầy Trước liếc mắt nhìn học trò, thấy lạ, bước về phía cửa sổ, miệng vẫn đều đều giảng bài. Chàng nó thấy Thầy liền vội vàng xoay người, sửa lại quần, rồi dắt xe đạp đi tuốt. Thầy đóng cửa sổ, gõ cộc cộc lên bàn, đe: “Các chị nghe kỹ đây. Làm bài không được, bị ít điểm thì chớ trách tôi.” Thầy thản nhiên như không có chuyện gì. Sau đó, có lẽ Thầy báo cáo với văn phòng nên không thấy xảy ra nữa.

Tuổi xuân: Lên lớp buổi sáng, học sinh thấy mình lớn hẳn. Không còn thích những trò chơi của tuổi thơ nữa; thích đi dạo quanh sân trường, trên con đường chính Bonard, hay túm năm túm ba chuyện trò. Vào những dịp Tết, nghỉ hè thì làm văn nghệ, bích báo, lưu bút. Có những giọng ca vàng, những thiên tài diễn xuất, và những mỹ nhân đã lưu danh muôn thủa.

Làm người lớn thích lắm, được làm dáng (nhưng chớ có trang điểm son phấn, giám thị bắt gặp thì ê chê!), được tham gia vào những “trò chơi người lớn” như liên trường bán báo Xuân (bài thơ bên dưới). Con đường Bonard tấp nập, nhộn nhịp hơn ngày thường, dập dìu những tà áo dài như bướm lượn. Tôi và các bạn cũng chen chân đi để xem có chàng nào lọt vào mắt xanh của mình chăng, dù chưa chắc mình đã lọt vào con mắt hau háu, láo liên của chàng!

Làm người lớn là vương vào chuyện bồ bịch, yêu đương. Con tim thôn thức vì những buồn vui không duyên cớ, hành hạ chủ nhân của nó trăm bề và cho tôi có thú tiêu khiển mới. Nàng

Tuyệt Lê lớp tôi đang có một chàng người Huế, học Y khoa, theo đuổi. Giờ ra chơi, bọn tôi xúm lại đóng kịch trên nàg. Tôi là đứg giã giọng Huế ngọt,

Phươg Thúy và Tuyệt Mai

Ngón, Phươg Thúy, Tuyệt Lê và Lan

huyền thuyên tỏ tình. Đám bạn cười ngả nghiêng trong khi

Tuyệt Lê tỉnh queo, nhìn chúng tôi làm trò. Ông trời oái oăm, sau này ban cho tôi chàng Hué để nâng khăn sửa túi trọn đời!

Bán Báo Xuân

Vấn còn nhớ chuyện năm nào,
Hỏi thời trung học làm nao lòng nàng.
Hôm chàng đem báo chào hàng,
Hiền ngang tay xách, nách mang vào trường.
Gia Long – Thanh Gián giữa đường, (1)
Loanh quanh trước cổng thầy thương trong lòng
Đang chờ mở cửa vào trong,
Tôi bèn ra hỏi: “Ngóng trông tìm người?”
Rút thư, chàng vội đưa tôi,
Liếc nhìn hàng chữ tôi cười: “Báo Xuân!”
Thì ra chàng muốn dẫn thân,
Xong pha vào chồn hồng trần tim mây.
Tôi khuyên: “Anh hãy chờ đây”,
Rồi vào thưa chuyện với thầy cô tôi.
Sau khi đọc lá thư rồi,
Cô cho mở cửa mời người vào sân.
Chàng mừng quýnh vội theo chân,
Tôi cười chàng ngó, hơi dãn, đẹp trai.
Liếc chàng một cái thật dài,
Chàng run, quýnh quáng, báo bay xuống nền.
Mặt chàng tái mét, nhạt lên,
Thương tình, tôi vội giúp liên một tay.
Dẫn chàng đến dãy bàn dài,
Chúc chàng bán chạy trong hai, ba giờ.
Ngồi trường cô kính thật to,
Bao nắng áo trắng lượn lờ... như tiên

Anh hùng vẫn lụy vì tình
Chết Vì Ân phải Dưa Leo xinh rồi! (2)
Chị em chọc ghẹo đái bòi:
“Anh mà đáp được thì tôi mua giùm”.
Tranh nhau tra khảo lung tung,
Miệng chàng méo xệch: “Xin đừng nặng tay.”
Hỏi rằng: “Tôi ở bên này,
Có xa xôi mấy, chẳng ngày nào thăm?”
Phản trả: “Nào phải không ham,
Cửa trường chờ đợi tháng, năm có thừa...”
Lời chàng theo ngọn gió đưa,
Đầu môi chót lưỡi để vừa bán buồn.
Chị em khó bị gạt lường,
Chết Vì Ân đã tỏ tường tiếng tham.
Chàng đi trường khác ngày mai,
Con tim có để chồn này hay không?
...
Một thời ngà ngọc, tuổi hồng,
Liên trường bán báo - trong lòng chưa phai.
Ước gì sông lại những ngày,
Hồn nhiên, phá phách... mộng dài đường
mây!

Nguyễn Phương Thủy/GL66-73

(1) Cổng chính trường Gia Long nằm trên đường Phan Thanh Gián

(2) Chu Văn An = Chết Vì Ân, Gia Long =

Từ 1973 đến nay là đúng 50 năm. Quá khứ nhạt nhòa, rời rạc. Tôi cố gắng hồi tưởng và ghi lại những ngày cấp cấp đến trường GL trong suốt 7 năm, dù không được chính xác lắm. Tôi cho đó là khoảng thời gian hồn nhiên, ngây thơ, và êm đẹp nhất. Chỉ biết ăn, học, và đắm mình trong tình bạn thân thiết. Ngoài lần biểu tình xáo trộn vào năm học đệ Tứ, những năm học GL trôi qua chậm rãi, thật yên ả và đều đặn dù chiến tranh vẫn bủa vây và hỏa châu vẫn thấp sáng trời đêm.

Nguyễn Phương Thủy